

Elcserélt élet

Ninon álmosan nyújtózott, bár tudta, ha visszaalszik, nem sok minden lesz a mai napra tervezettekből. Hamar felkelt, a személyzet megszokta már, hogy ő közöttük reggelizik. Míg reggelizett, Terka megcsinálta az illatos gyógyfürdőt, nehogy az ő kisasszonykájának bármi baja legyen. Mindenféle szárított füveket tett a vízbe, amik szerinte a lány egészségnek csak jót tettek.

Terka a lány dajkája volt, igazából pót anyja, hiszen aki világra hozta, nem élte túl a szülést. Eleonóra Scharettsky egy lengyel arisztokrata család leánya volt és egy bálon ismerkedett meg Ninon édesapjával, a délceg, sármos Erdőháty Egon gróffal. Rövid udvarlás után a magyar gróf feleségül kérte a fülig szerelmes, bájos kisasszonyt, akinek a családja boldogan adta leányát feleségül a magyar jóhírű grófhhoz. A sok lányos anya hiába vetette ki hálóját a grófra, nem volt előkelő család ahová ne hívták volna, imádkoztak buzgón, hogy az ő leánykájukat válassza.

Az estélyeken a gróf előszeretettel kereste a nála idősebb, tapasztaltabb férfiak társaságát, akikkel a szivarfüstös úriszobákban nagy kártyacsaták és eszmecserek folytak a világ dolgairól. Egon gróf mindig tudta, mikor kell kiszállnia a játékból és mikor tanácsosabb hallgatásba burkolódnia, ha parázs vita folyik.

Sajnos teltek az évek, de nem mutatta jelét házassági kedvének...lassan elkönnyvelték öreglegénynek. Pedig testvére csecsemőkorában elhunyt, szülei az Erdőháty házaspár is a birtok kriptájában aludtál örök álmukat.

Az ifjú feleséget mindenki szeretettel fogadta a birtokon, örültek leendő úrnőjüknek és a születendő utódoknak. Az összes környékbeli, de még fővárosi nemes kisasszonykák is telesírták a párnájukat, ha a magas, délceg, mélykék szemű gróf a bálon nem vitte őket táncba. Aztán mindenféle történeteket kezdtek terjeszteni, aminek a lényege, valami hatalmas és titkos szerelmi csalódás volt.

Most meg itt van és már úgy jött lengyel földről haza, mint házas ember! Az ifjú grófnéra nagyon kíváncsi volt mindenki, ki az, mi az, aki egy magyar mágnáslánnyal fel tudta venni a versenyt?! A bájos fiatal 20 éves feleség gyönyörű volt, derekán alul ért szőke gyűrűgöndör haja, égszínkék szeme, halovány bőre, szilfid alkata elismerést váltott ki, de a fullánkos nyelvű anyák próbáltak rajta kifogást keresni. Legfőbb hibája az volt, hogy nem beszélt magyarul. Persze erre hamar megvolt az orvosság, mert tanárt fogadott mellé a férje és bájosan törve, de hamar megtanulta beszélni a nyelvet.

Ninon a kastély összes titkos zugát ismerte pincétől a padlásig, sok helyen látta az ősök festett portréit. Anyjái a hatalmas szalonban főhelyen függött. A gyermek egyáltalán nem hasonlított hozzá, vörös, rakoncátlan fürtjeivel és smaragdzöld szemével. Bár karcsú volt és magas, a portrék közül egyik őshöz sem tartotta magát hasonlatosnak.

Ennek megtárgyalására apja nem volt hajlandó, azt mondta, az ő egyetlen gyermeke gyönyörű, egészséges és teljesen kár kutatni kire hasonlít, ő így szereti.

A cselédek gyerekeivel nőtt fel Ninon, mert apja eléggé sokat utazott felesége külföldi birtokait is felügyelte. Voltak persze tanítói, remekül beszélt franciául, zongorázott, imádta a könyveket. Régi játszópajtásai közül már nem egynek bekötötték a fejét, sőt sírdogáló gyermekeiket is büszkén mutatták neki. Remélte, apjának minél később jut vele kapcsolatban az eszébe efféle, jó neki ahogy most él. Imádta a szabad életet. Apja évenkénti kötelezően megrendezett bálján összeszedte magát, besöpörte a bókokat, de egy férfi sem dobogtatta meg a szívét.

Lidi, Terka lánya már hozta is a lovagló ruháját, hogy Szultánon a szelíd herélten megtegye szokásos körútját. Szultán horkantással üdvözölte, fejével sűrűn bólogatva. Nyeregbe pattanva amazonként járta a vidéket. Gyakran ment a cselédsorra, megnézte ki miben szenved hiányt, ki beteg. Apja szabad kezet adott neki ebben, tudta leánya jószívú és figyelmes teremtés. Felírta kinek mire lenne szüksége, de a viláért nem mondaná, ki beteg, ki az, aki már jobb, ha nem jár ki a földekre, hiszen megöregedett. Ha doktort talált szükségesnek, már küldte is az orvost minden tiltakozás ellenére.

Délután várta a szomszédos birtokon élő Valériát, aki részletesen beszámolt neki a társasági eseményekről, partiképes fiatalemberekről. Ninon ez utóbbit hallva legszívesebben befogta volna a fülét...hiszen ő a születésével megölte az anyját és szent meggyőződése volt, ha ő szül, őt is megöli a gyermeke. Hiszen ez így igazságos.... illetve biztosan örökölte is édesanyja szerencsétlen alkatát. A házasság és a vele járó gyermekszülés egyszerűen rettegésben tartotta. Gyakran álmodozott forró nyári napokon, a hűvös szobákban, milyen jó is lenne, ha élne az édesanyja! Neki Terka volt az „anya” meg a lánya, Lidi a „testvér”.

Terka felvilágosította amikor eljött az ideje, hogyan is zajlik a nők élete és megnyugtatta, nem ölte meg anyját és nem tartozik meghalni, ha gyermeket szül, az édesanyja nagyon gyenge teremtés volt, sajnos elvérzett, nem tudtak mit tenni. Ő viszont erős, edzett, nincs mitől tartania. Néhányszor előállt apjának azzal a kéréssel, hogy engedje be anyja szobájába, de apja azt mondta, ennek még nem jött el az ideje. Terka nem volt hajlandó ellopni az alvó gróftól a kulcsot, így beletörődött hát, de valami furcsa érzés mindig megremegtette a gyomrát, ha elment a szoba elé.

Apja másnap a vártnál előbb érkezett haza és mondta neki, hogy gondoskodott megfelelő kíséretéről (Valéria anyjáról és annak nővéréről) aki a báli szezonra segítenek ruhákat válogatni, mert azt akarja, az ő lánya legyen a legszebb!

Ez Ninon szerint egyet jelentett, apja férjhez akarja adni, hiszen mindjárt 20 éves és vénlánynak fog számítani. Este belopakodott olvasó apja háta mögé és mint kislány korában beszívta illatos dohányszagát, átkarolta és mellére hajtva a fejét zokogásban tört ki, hogy Isten nevére kéri, ne adja férjhez!

Apja szelíden mosolygott. Fiúsítottalak mondta, olyan jogokkal rendelkezél mintha fiúnak születnél volna, bárki lesz a férjed, minden a tiéd...akkor küldöd el, amikor akarod, nem fogsz tőle függeni! De hátha megérinti a szíved a szerelem és boldogan mégy egy férfival a templomba! Kell melléd egy férfitámasz, nem élhetek örökké. Ne maradj pártában, egy napon meg fogod bánni, de az már késő lesz!

Ninon először merete megkérdezni apjától, hogy anyja halála után, aminek immár 20 éve, miért nem nősült újra?! Talán, ha egy erős, egészséges asszonyt vesz el, az megajándékozta volna fiúörökösökkel is és neki is lehetett volna jó mostohája! Apja arca elkomorult, nem akart mostohát a lányának. valami megpattant benne, amikor meghalt a felesége. Igaz, volt jelöltje, szerelme inkább, de idejekorán elhessegette a házasság gondolatát.

Ninon érezte, vesztett üggye van, de elhatározta, bármilyen csinos is lesz, mindenkit elmar maga mellől, aztán majd apja is beletörődik, hogy lefelé kell fordítani a címet a kriptában majd egykoron.

A vásárlás szórakoztatta, rengeteg mindent vett, apja bőkezű volt, azt vett meg, amit akart. A két kísérő hölgy értő szemmel válogatta a ruhákat neki, hogy vörös hajához, tengerzöld szeméhez és hófehér bőréhez a legszebbet válasszák a bálra. Égkék gyönyörű uszályos csipkeruhát és egy ugyanilyen zöldet is vettek. Halvány krémszín, fehér is került a ruhák közé, persze sok pár cipő, harisnya, szebbnél szebb fehérneműk, kiegészítők.

A bál estéjén mikor készülődött Lidivel és Terkával, apja bekopogott. Gyönyörű smaragdzöld függőkkel, hozzáillő nyakékkal és karpereccel érkezett. Ninon felvette és szent meggyőződése volt, hogy édesanyja viselhette azokat egykoron. Apja azt mondta, neki csináltatta erre az alkalomra és az ékszerész az utolsó pillanatban lett vele készen. Terka is megmondta, kisasszony a maga édesanyja a szőke hajával, kék szemével nem nézett volna kis előnyösen ezekkel az ékszerekkel!

A kastély hatalmas báltermébe apja karján vonult be, a zenekar tust húzott. A fiús anyák ahh, óhh! felkiáltásai bizony nem maradtak el. A férfiak szintén lenyűgözve nézték a vadóc grófkisasszonyt, még meg is tapsolták. Apja melle dagadt a büszkeségtől.

Ninon nem nézett senkire, azt kívánta bár idősebb lenne vagy 20 évvel és inkább észre sem vette volna senki, de majd eljön az az idő is!

Táncrendje hamar betelt, kézről-kézre adták a táncparketten is kecsesen sikló nádszálkarcú szépséget. Hallgatta a bókokat, nem mosolygott, elnézett valahová messzire. Apja is táncra kérte, haragosan sziszegte, azt hiszed nem látom mit csinálsz? Minden partiképes fiatal mágnás itt van, legalább néha mosolyogj!

Hajnalban már alig állt a lábán, amikor az utolsó vendég is búcsúzott. Terka előugrott és segített levetkőzni. Ő is nemtetszésének adott hangot, mert a konyhán kitárgyalták a szobalányokkal, hogy a kisasszony mindenkire úgy nézett, mint a vasvilla, de leginkább nem is méltatott figyelemre senkit. Dehát Terka tudta, hogy esze ágában sincs férjhez menni...ott a sok szoknyavadász, kártyás, lump férfi, lehet a vagyonára pályáznak csupán! Terka lehurrogtá, ugyan kedvesem, Te vagy a legszebb lány, akit valaha is láttam! Miért ne kellenél valakinek pusztán önmagad miatt?

Lidi is buzgón helyeselt, az édesanyja, Isten nyugtassa nagyon szép volt, de az ő szépségéhez nincs fogható gyönyörű, hasonló kisasszony! Kérje meg az apját, adjon neki egy-két évet és hátha jön valaki, aki megdobogtatja a szívét!

Mivel apja nem akarta őt erőszakkal házasságra kényszeríteni, élte megszokott életét. Férfiakat megszegyenítően lovagolt, vad, magukat megülni nem hagyó lovak szelídültek meg suttagó becézgetésétől és minden ellenkezés nélkül hagyták, hogy lovagolja őket. Sok ló volt a ménesben, rengeteg marha az istállóban. A parasztok között voltak olyan emberek, akik beteg állatokon is segítettek, akiről mindenki lemondott. Ninon már kicsi korától ott forgolódott közöttük, hiába zavarták el. Mostanra, ha egy kanca, vagy tehén úgy tűnt már belepusztul az ellésbe, a kis Marci gyerek, az istállófiú cimborája, szaladt a kisasszonyért...Ninon mindenkit elzavart a közelből is, letérdelt a szenvedő állat mellé és nemsokára csuromvéresen, kísétált az istállóból...a cselédség ész nélkül rohant, mi van bent?! Az anyaállat már szoptatta az újszülött kis jószágot! Csak Terka és Lidi haragudtak, ekkora pazarlást! Hiszen azt a ruhát soha tisztára nem lehetett mosni!

Egon gróf először ostoba fecsegésnek és véletlennek tartotta az ilyen eseteket, de aztán már gyakorlattá vált, hogy az ő ménesében egy kanca sem pusztul el ellésben, a marhák is szerencsésen borjadzanak, ha a kisasszony segít rajtuk. Az apja nem tartotta ezt egyáltalán egy leányhoz méltó dolognak, de elgondolkodott, miféle tudománya lehet ennek a lánynak?

A szomszédos birtokos Nagymajtényi báró híres lótényesztő volt, nem egy pompás versenylo került ki a méneséből. A csodalova, akit semmi pénzért el nem adott volna, az éjfékete Démon minden versenyt megnyert, mint a valamikori Kincsem. A báró nem akarta már versenyeztetni Démont és egy igen ígéretes ménnel fedeztette. Már előre hatalmas összegekkel licitáltak az úrlovasok a még meg sem született csikóra.

Ninon is megbabonázva nézte a meseszép Démont, amint gazdája ellovagolt mellette az erdőben.

Egy napon vágató legény érkezett, Ninon kisasszonyt kereste. A lovas, de a ló is csuromvíz volt, olyan sebesen jöttek.

A fiú szólni is alig tudott a nagy igyekezettől, de csak kiszedték belőle, hogy a Démon mindjárt odavan, több mint egy napja vergődik, a csikó nem tud megszületni, a báró már azt fontolgatja, hogy föbbe lövi, (de aztán önmagát is) ne szenvedjen tovább, miután a lódoctor sem tudott semmit tenni.

Ninon úgy ahogyan volt, azonnal Szultánon termett és hajszolva szegény öreget, rövidesen ott volt Nagymajtényi báró istállója előtt. Körben a személyzet siránkozva toporgott, a báró az istállóban volt, de már rá sem tudott nézni a kancára. A lány nem is köszönt, azt mondta a bárónak, azonnal menjen innen a legmesszebbre, de a külső emberek is...egy lelket se tudjon a közelben.

Becsukta az istállóajtót, a kancának suttagott, simogatta remegő fejét, majd egy fortélyos mozdulattal, másik karját használva világra húzta az alig élő, gyönyörű csikót. Lecsutakolta,

figyelte, hogy áll lábra, botladozó, hosszú lábai nehezen engedelmeskedtek még. Démon megnézte első szülöttjét és hálásan, párás szemekkel figyelt Ninonra, legalábbis ő így érezte. Segítséggel, nehezen a hatalmas kimerültségtől, talpra állt és ő is tisztogatni kezdte a fiát, Ninon odasegítette anyjához a csikót, hagy szopjon. Aztán ahogy lenni szokott, kiment, boldogan, hogy segített a szenvedő állaton.

A báró megrökönyödve nézte a véres ruhájú kisasszonyt, akit bizony megizzasztott a művelet, haja is csatakos volt. Berontott az istállóba, ledöbbsent, Démon békésen szoptatta a még gyenge lábakon álló kis csődörét... Mire kilépett a szabadba, akkor már a porfelhő is feloszlani látszott, amit Szultán patái felverték. Újra visszament Démonhoz, akit ekkor a lovászfű már langyos vízzel itatott.

Lemosta magáról az eltelt 48 óra mocskát, ideges izzadtságát. Ünneplőbe öltözött, de előbb lekiabált a kertésznek, hogy a legszebb fehér rózsákból egy hatalmas bukétát kössön, de szaporán!

Nagymajtényi Kázmér nem sokra tartotta az asszonyokat, kivéve édesanyját és a nővérét. De ez a lány, még csak nem is asszony, lepipálta a lódoktort is, miféle tudománya van ennek, a pusztá kezén kívül?! Ninon apjánál 15 évvel volt fiatalabb, valamikor szoros volt a barátság, de amikor megnősült a gróf, aztán jött a haláleset, elmaradtak egymástól. Kázmér báró tanulságul annyit megjegyzett, hogy nem szabad nőszülni, mert az bajt hoz...lám, hogy járt az ő régi jópajtása is, még szerencse, hogy ott van neki ez a béka...Béka?! Na, kicsinek ő annak látta, de egy pár évvel ezelőtti bálon már bizony, hogy nem béka volt! Előtte volt a lány, ahogy apja karján bevonul, büszkén magasra tartott fővel, vörös haja és zöld szeme szinte szikrákat szórt. Megnézte ő is, hogy bizony eltelt az idő, majd férjhez megy a lány, de aki ilyen rátarti, azt ki meri megkérni?

Ninont otthon Terka meg Lidi kezüket tördelve várták, pláne mert az apja előbb jött meg Lengyelhonból 2 nappal és pont most ment el az a szeleburdi lány! A tökkelütött Marci gyerek, meg kikotyogta neki, miután mindenki hallgatott, mint a sír, hogy hová és miért is ment el a kisasszonyka!

Egon gróf iszonyatosan mérges volt! Az, hogy az ő leánya esetleg itthon néha világra segít egy-egy csikót, vagy borjút, jól van, ez a bolondériája...de azt, hogy máshoz is elmenjen, mint egy lódoktor, na azt már nem hagyja ennyiben! Most móresre tanítja a kisasszonyt! Aztán berobogott az udvarra Szultán, hátán a csupa véres, csatakos, reggel még fehér csipkeruhás gazdájával. A gróf meglepődött magán, nem tudott haragudni a leányra, a haragja amint meglátta, elillant. Szegény gyerek, nem kell ennek semmi, csakhogy a szenvedő jószágon segíthessen és hogy békén hagyják a férfiak. Elébe sietett lányának és átölelte, mit bánta ő ekkor a ruháját Ninon sírt, tudta apja haragszik, de érezte, nem komoly harag ez. Megegyeztek, hogy rendbe szedik mindketten magukat és az ebédnél találkoznak.

Az illatos fürdőn, hajmosáson gyorsan igyekezett túlesni, mert annyi mondanivalója volt apjának, már 2 hónapja nem látta, csak levelet váltottak. Lidi krémszínű csipkeruhát tett ki neki, a reggeli fehérnek a párját. Ebéd közben Ninon elmondta hány borjú és csikó született, melyik kancát melyik ménnel lenne érdemes fedeztetni. Mint egy fiú, gondolta az apja, de szerencsére leány! Mert az nem hagyja el az apját, nem akar vele versenyezni, mert egy leány mindig az apját bálványozza, pláne az ő esetükben, hiszen nincs is más. Hacsak...az, amit hamarosan meg kell tudnia, el nem távolítja tőle, azt, amitől ő 20 éve retteg és gyakran forgolódik álmatlanul.

Lidi vendéget jelentett be, Kázmér bárót. A vendégszobában fogadták. Ninon apja jól megnézte magának egykori játszótársát, aki nála fiatalabb is volt, de korához képest is jól tartotta magát. Ő is szikár, magas, de fekete hajú, ami már kicsit itt-ott deresedett, fekete szemű férfi volt. Egon gróf emlékezett, mikor is maradt abba a barátságuk és hogy Kázmér bizony nem nősült meg. A báró kezét csókolt Ninonnak, átnyújtva a malomkeréknyi csokrot, megköszönte neki Démon és a saját életét is, mert mint mondta, ha Démon elmegy az ellésben, azt ő nem akarta volna túlélni, hiszen ő fedeztette be, ami nagy hiba volt. Az apa figyelte leánya arcát...Ninon hatalmas zöld szemei mintha még nagyobbra nyíltak volna és hebegve hártotta el a köszönetet, mondván, ez

semmiség és ha hamarabb értesül a bajról, akkor sok izgalmat megúszhatott volna a báró és szenvedést a kanca. Ez a hebegés újdonság volt az apának, hiszen a grófkisasszony nyelvét jól felvágták. Aztán kedélyesen elbeszélgettek a várható terméstről, közelgő társasági eseményekről. Jó idő múlva távozott Kázmér báró, de kikötötte, hogy a csikónak Ninon adja a nevet. Látogassa meg kis védencét mielőbb és Démont is. Ekkor a két volt barát megegyezett abban, hogy a barátságukat ott folytatják, ahol régen félbeszakadt.

Aznap éjjel Ninon elég keveset aludt...bekéredzkedett Terkához, amit már nagyon régen nem tett meg. Terka tudta és várta is, hogy eljön a nap, amikor ez bekövetkezik. Ninon kikérdezte, mit tud a báróról? Terka elmondta, amit tudott, hogy magának való ember, anyja és nővére van. Anyja a veje birtokán él, többszörös nagymama. A leány nem is tudta megmondani mit érez, de ez a férfi olyan megbízhatónak tűnik, mint az apja. Valami furcsa, eddig ismeretlen érzések szállták meg.

A két régi barát ezentúl elválaszthatatlan volt, mintha az elillant időt akarnák bepótolni. Mindkettőjükre jó hatással volt ez, de úgy tűnt, hogy Ninon is igen szívesen látja Kázmér bárót, aki a megmentett csődört, Apollót, neki ajándékozta névnapjára.

Ninon vásárolni utazott ismét barátnőjével és annak édesanyjával. Amikor kimerülten a rengeteg látnivalótól hazatértek, apja magához hívatta. Nem volt még öreg este, de a gróf lefüggönyözött szobában várta, igen komor tekintettel. Nem teketóriázok, kislányom, Kázmér ma megkérte a kezdet tőlem. Természetesen nem kapott még választ, mert én úgy tartom, ezt neked kell elsősorban megválaszolni. Holnap ebéd után ismét eljön, addig határozz! Nem kell igent mondanod, ha nem akarsz, hiszen megérti, nála sokkal fiatalabb és módosabb férfiak is boldogan megkérnének, ha akarnád.

10 év múlva

A hatalmas parkból élénk gyereklárma, viháncolás hallatszott...közöttük keringett kibontott hajzuhataggal az édesanyjuk, boldogan nevetve, hol egyik, hol másik gyermekét kapva fel...Négy kis ördögfióka játszott szelíd vadászkutyákkal, macskákkal, volt közöttük vörös, de fekete hajú is. Csodaszép gyermekek voltak, de a 9 éves Eleonórán már látszódott, hogy anyja szépségét örökölte. Édesanyjuk láthatóan a következő testvérkét hordta a szíve alatt. Lidi gyorsan rendet csapott a viháncoló gyereksereg között, befelé, uzsonna! Ninonra pedig ráparancsolt, hogy most már pihenjen egy kicsit. A férje, Kázmér kilovagolt apósával Egon gróffal.

Ninon báróné boldogan várta az újabb kis jövevényt, minden félelme eloszlott. Ennek azonban komoly előzménye volt. Az esküvő előtt pár nappal ismét magához hívatta az apja. Nehezen fogott mondandójába, pedig 20 éve fogalmazgatta magában...Mindent kockára tett, még azt is, hogy örökre elveszti gyermeke szeretetét és bizalmát. Terka is hívatva volt, aki szokatlanul, ünneplőben jött be a szobába és a gróf parancsára restelkedve ült le. Egon gróf elővett egy kis kulcsot és azt mondta: itt az a kulcs, amit annyira áhítottál, már bemehetsz abba a szobába. De amit elmondok, azok után annak már nem lesz értelme.

Eleonórába beleszerettem, ahogy most te is átérzed ezt az érzést. A vonzalom kölcsönös volt. Házasságkötésünk után fél évvel teherbe esett, legnagyobb boldogságunkra. Nehezen hordta ki a magzatot, mert folyton rosszul volt, csak fogyott, a doktor nyugtatgatott és folyton csak pihenést javasolt. Iszonyatos égiháború volt, leszakadt az ég, mintha a vést akarná jelezni. Eleonóra vajúdni kezdett...persze hívtam azonnal az orvost, de mivel későbbre vártuk a szülést, a doktor felutazott a fővárosba. Maradt hát Terka, aki néhány szülést levezetett már és persze Lidi a lánya is értett valamit ehhez. Azt mondták, első szülés, nehéz, legyengült az asszony és túlérzékeny a fájdalmakra. Két napig vonaglott a kintől a feleségem, üvöltött, a cselédek már elbújtak, ki hová tudott. Vele voltam, aztán nem bírtam tovább és kimentem friss levegőt szívni. Lidi innivalót csinált neki, ami enyhíti a kint. Terka is alig állt már a lábán, de az asszony is úgy feküdt, mint akiből elszállni készül az élet.

Jó fél óra múlva Terka kijött egy rongyba bugyolált valamivel...

Így volt, szólalt meg Terka. Teljesen váratlanul világra csusszant a grófnéból valami, először azt hittem, burokban született baba, mert nagyon furcsa volt! Élt. Isten bocsássa meg, de álmaimban gyakran előjött a borzalom, az a látvány. Az látszott, hogy valami emberféle lenne, de valami torzszülött volt. Iszonyodtam megérinteni is, bár szegény pára nem tehetett a rútságáról. Arcvonásait nem lehetett kivenni, volt ugyan, valami kis csökevény keze-lába, azt, hogy fiú vagy leány, nem lehetett tudni. De hát ez mindegy is volt akkor már.

A gróf úr elszörnyedt, és hangosan zokogni kezdett, azt hittem eszét veszti...a kis csomagot szegény Lidikémnek adtam oda, hogy meg se nézze, tegye oda ahol senki meg sem láthatja, majd később lesz valahogy! Odabent úgy tűnt a grófné eszméletre tért...suttogva követelte a gyermekét, mert mint mondta, tudja, ő meghal, de előtte látni akarja azt, akiért életét adja. Gyorsan másik cselédet szalasztottam be, hogy tegyék rendbe. Magam kiszaladtam az udvarra, mit csináljak most?! Az nem kétség, hogy meghal az asszonyka, kell egy kisbaba, akit megmutatok neki, a lelke hagy menjen megnyugodva a másvilágra. Az akkori szakácsné odaszaladt, hogy megvan a gyerek? Megvan, mondtam, de nem tud egy fiatal anyát, aki most szült nemrég? Egy baba kellene gyorsan, adom is vissza mindjárt! Hamarosan a kezembe nyomott egy vörös hajú 2 napos babát...aki saját unokája volt, de az apja a gyerekek egy katona volt, aki tovább is állt. Titokban szült a lánya. Tudtam sürget az idő, azonnal az előkészített finom hímzett holmikba öltöztettem a kislányt és a már alig pihegő anyja karjára tettem. Kislány, mondtam, egészséges. „Ninon”, mondta, ez legyen a neve és végleg lezárult a szeme.

Vittem a csecsemőt vissza a szakácsnénak. Kezeit tördelve kért, hogy maradjon itt a gyermek, ő meg a lánya elmennek messzire már kora reggel.

Új szolgálatot keres és hátha szerencsétlenül járt lánya is férjet találna magának gyerek nélkül. Soha senkinek nem beszélnek a történekről, csak gondoskodjanak a babáról, majd felnevelődik.

Így is történt, reggelre nyomuk veszett. Gyorsan szoptatós dajkát keresett Terka.

Egon gróf nagy fájdalomában azt sem tudta mit beszél, de egyetértett azzal, hogyha már azt mondták, hogy egészséges kislány született, maradjon is úgy. Legyen a kis vörös hajú csecsemő Ninon, ahogy anyja elnevezte. Ahogy teltek a hetek, a gróf bolondja lett a kislánynak és nem bánta meg, hogy Terkára hallgatott és a kislány úgy nevelkedett mint Erdőháty Ninon, apja egyetlen örököse.

Egon gróf könnyeinek szabad folyást engedett, várta, hogy Ninon mondjon valamit, akármit, hogy nem is az apja, hogy becsapták eddig...hogy világgá fut, de a lány mélyen magába roskadt és semmit sem szólt. Ekkor vált érthetővé számára néhány furcsa dolog. Azért mondtuk ezt el neked, hogy egészséges vagy, nem halsz bele a szülésbe, a szülőanyád 10 gyereknek adott életet még miután téged megszült.

Ninon apja kezét megcsókolta, ugyanúgy a Terkát is. Most érezte, hogy felszakadt benne valami, valami szörnyű gátlás, ami oly régóta fojtogatta.

Megkönnyebbült, igen, már fenntartás nélkül fogja szeretni az ő Kázmérját, nem fél semmitől. Remek dajkája, pótanyja van és apja! Igazán megérdemlik a régvárt boldogságot ezután már mindannyian!